

Jostain kumman syystä veljekset olivat aina nälvimässä kokkia, mahtoivatkohan itsekkään tietää miksi. Jotenkin se vain oli alkanut joskus, olivat kai luonteiltaan selkälaisia, aina piti olla joku jota kiusata. Yleensä se oli joku nuori aloittelija jota juoksutettiin turhaa tekemässä, ja hakemassa sitä tai tätä, milloin mistäkin. Hyvää ruokaa kokki teki, ei se voinut siitä johtua, olisiko ollut kiinni kokin ulkonäöstä tai luonteesta? Hiljainen lyhyenlöntä tallukka, ei ryypännyt eikä istunut saunaremmiin mukana meilumassa iltaisin, viihtyi hyvin itseksensä. Ehkä juuri se ärsytti veljeksiä, kokki ei piitannut heidän rehentelevistä seilaustarinoistaan, ja kehuskeluistaan. Olipa jopa kerran hiljaa tuhahtanut että "paskapuhetta", ja toinen heistä oli kuullut sen. Eräänä aamuna kun kokki tuli taas kuudelta tekemään aamu-palaa porukalle, hän löysi kuolleen rotan keittiön lattialta. Se sai hänetkin jo suuttumaan, hän oli ylpeä keittiönsä siisteydestä ja järjestyksestä, se oli hänen valtakuntaansa. Siellä ei rottia olisi, ei eläviä eikä kuolleita. Siispä hiukan yli kahdeksan, kun Yliperämies tuli vahdistaan syömään, kokki meni päällystön messiin tämän juttusille, ja esitti että asia pitää selvittää. Yliperämies oli arvonsa tunteva vanha konkari, ei häntä kiinnostanut miehistöpuolen pienet kahnaukset. "Selvitelköt keskenään siellä omassa messissä kunhan ei mitään pahempaa satu", niin hän ajatteli. Arvasi hänkin että matruusiveljekset olivat teon takana. "mutta minkäs teet?, miten sen todistaisit?, ja hyviä työntekijöitä olivat kuitenkin, ammattimiehiä". -Peset nyt sen byssän vaan hyvin, ettei tuu mitään tauteja, ei- hän tuo nyt iso juttu ole, pientä leikkiä. Tokaisi hän hieman ärtäneesti kokille. Kasvot punoittaen kokki lähti pois, "pienstä leikkiä, ei iso juttu" ja hänen pyhimpäänsä oli loukattu näin pahasti. "Jospa rotta olisi löytynyt komentosillalta, niin varmasti olisi eri ääni kellossa silloin. Oikein ylimysten kokoontumispaikka sekin, eihän sinne miehistö saanut edes sisäkautta mennä, ulkokautta pitä kiivetä, oli millainen myrsky ja vesisade hyvänsä". Kokki palasi keittiönsä pyhää vihaa uhkuen. Päivät kuluivat omaa rataansa, kokki jatkoi työntekeään ennistä hiljaisempana, veljeksetkin rauhoittuivat. Olivat kai tyytyväisiä tekosestaan, ainakin hetken. Kokki alkoi soittelemaan yhtiöön, ja kyselemään toista laivaa itselleen, sanoi haluavansa vaihtelua eri linjalla. Parin viikon kuluttua hän saikin yhtiöstä tiedon pääsystä uuteen, vasta valmistuneeseen laivaan, linjakin olisi hänelle sopivampi. Lomamatkat lyhenisivät, kun laivan määräsatama Suomessa olisi lähempänä hänen asuinpaikkaansa. Laiva saapui jälleen Suomeen, kokki pakkasi kaikki tavaransa, siivosi hytin seuraajalleen, ja jynssäsi keittiön putipuhtaaksi. Ei tiukinkaan armeijan kersantti olisi löytänyt sieltä mitään huomautettavaa. Illalla hän tilasi taksin, yö menisi junassa torkkuessa, kotona ehtisi olla viikon verran, sitten uuteen laivaan. Sitten auto saapui, kokki kantoi laukunsa laiturille, joka alkoi jo muuttua valkoiseksi alkutalven ensimmäisten lumihiu- taleiden leijuessa hiljaa alas. Kuski oli peräluukulla valmiina, ettei asiakas vaan ehtisi laskea laukua lumiseen maahan. Kokki kuuli laivasta pientä supinaa ja vaimeaa naurun käkätystä, veljekset, ja pari muuta kansimiestä nojasivat partaaseen laiturille katsellen. Sitten toinen veljeksistä huusi: -Kokki hei, etkö sitten saanut tietää kuka sen rotan byssään toi? Kokki seisoi auton vieressä takaovi auki, toinen jalka jo sisällä, hän kääntyi katsomaan virnuilevia kasvoja. -No en tosiaan tiedä kuka rotan sinne toi, hän vastasi, -mutta tiedän kyllä ketkä sen, ja pari muutakin söivät. Sitten kokki istui autoon, veti oven kiinni, ja auto hävisi pimeyteen iltaan. Partaalla oli täysin hiljaista, neljä hahmoa seisoi liikkumatta vierekkäin, hetken kuluttua kaksi hahmoista erkani hitaasti, ja hävisi sisälle torppaan. Veljekset katselivat ääneti tyhjää laituria, hiljalleen satavat lumihiu- taleet peittivät pian auton renkaiden jäljet. Vanhempi rykäisi kerran, ja toisenkin. -Uusi kokki tulee huomenna, hän mutisi. Nuoremman käsi heilahti, jyräkö nyrkki jysähti suoraan veljen leukaan, iskusta pökerryksissä veli tipahti istualleen kannelle, ja kuuli kun torpan ovi mäjähdytti voimalla kiinni. Kaksi kerrosta ylempänä yliperämies sulki hyttinsä ikkunan, "Mitäpä

hän välittäisi miehistön pikkuriidoista, saivat ansionsa mukaan". Päivä oli ollut pitkä, ja hän päätti käydä vielä il- tapalalla ennen nukkumaan menoa. Käsi ei ehtinyt tarttua ovenkahvaan kun hän jähmettyi paikoilleen, kääntyi sitten hitaasti tuijottamaan ikkunaa, ja äkkiä hänellä ei ollutkaan enään nälkä.